

Golda Rosheuvel jako **královna Charlotte**, manželka Jiřího III. a královna Spojeného království Velké Británie a Irska. (Seriál **Bridgertonovi** v produkci Netflix, 2024)

Autor: Václav Jan

– o obsesích světáckovské pražské náplavy, dřevěném kačeru konzervativců a slušném člověku

Vyprávění tvoří vnímání světa. U dětí to bývalo vyprávění dospělých u kamen, za dlouhých zimních večerů, nebo když se dralo peří, vyprávění pohádek, příběhů, osudů, tradovaných v rodinách a kmenech po generace. Dnes je to u malých i velkých sugescí příběhů vyprávěných v televizích všeho typu. Chytří tvůrci dokážou propagandu dávkovat pomalu, nenápadně, a divák ji přijímá s jistou samozřejmostí, nebo i odporem, který ale slábne, jak je konzument postupně nahlodán pochybnostmi, že snad on nemá pravdu, že někde ustrnul, a že pravdu mají všichni ti, kteří kolem něj mluví úplně jiným jazykem. Oblíbení herci, moderátoři, moudří pánové v historických dokumentech. Kamarádi, učitelé, novináři. Jeho vlastní děti. Každopádně dospívá do stavu, kdy mu připadá lepší mlčet a smířit se, než si dělat problémy bez šance na změnu reality, zato s jistotou vnitřního neklidu a izolace.

A tak vidíme, jak konzervativní zpátečnický bílý muž většinově přejímá jako fakt interpretaci dějin, v níž evropský kolonizátor po staletí utlačoval jiné rasy, a že tedy máme nějaký dluh, který je potřeba splatit. Že sexuální menšiny ho sice odpuzují, ale jako civilizovaný člověk nemůže proti jejich dennodenní glorifikaci moc protestovat, aby nepůsobil buransky a zaostale. Chytrý narativ je, že mladí jsou progresivní, a konzervativní postoje jsou pro staré,

pomýlené, nestačící tempu Světa. Každý chce být přece mladý a rozumět si se svými, již (ve škole či v kostele) správně vychovanými potomky. Kdo by chtěl být onen „bývalý člověk“, jak říkali komunisté?

Fenoménem se staly vánoční pohádky České televize, kde jalovou propagandu pozná i cvičená opice. Všichni princové z těchto spektaklů poslední let jsou pasivní, neschopní budižkničemové se zženštilou tvářičkou, ideálně orámovanou kudrnatými kadeřemi. Dějem hýbou silné ženy – šikovné princezny, odhodlané královny, vychytralé čarodějky. Dobré i zlé síly mezi sebou válčí v bitvě sukní. Pohádka totálně pitomá, ale hlavně že rok od roku postupuje progres. Však všeho s mírou. Češi jsou, jak známo, zpozdilí. Afroevropana jako prince a lesbických princezen se proto na rozdíl od Němců možná nedočkáme už letos, ale až za pár let.

Dav intuitivně ví, co nechce, ale ani jeho předáci nejsou schopni se shodnout na tom, co vlastně chtějí. Každý má jiný názor. Každý má jiné zdroje, cíle, zájmy. Proto je těžké se postavit za něco tak pevně, aby bylo možné vzdorovat proudu, když neexistuje skutečný ideál, o který by se to dalo opřít. I kdyby někdo umožnil natočení anti-progresivistické pohádky, nikdo neví, jak vlastně by měla vypadat, jaký ideál vyzdvihnout? Veškerá skutečně životaschopná víra byla už dávno vymýcena zednářsko-osvícensko-marxistickou inkvizicí nejen z oficiálních kronik, vlajkosláv a zpěvníků, ale ve skutečnosti i z hlavy čistého lidu. Na koni je ten, kdo má ideologii. Kdo ji nemá, jen kluše za ostatními, ať už rychleji, nebo pomaleji. A jediná dnes v reál-politice a tím i kultuře povolená ideologie je agrese zvrácenosti a persifláž veškeré přirozenosti, morálky a základních instinktů.

Pod tlakem se tomuto trendu postupně přizpůsobují i intelektuálové a politici, kteří sami sebe vnímají jako konzervativní. Jejich argumentace typu „nechme je žít, ale ať nám to nevnučují“, například „ať si každý dělá, co chce, ve své ložnici, ale ať nám **LGBT** propagandu necpou do škol“, je ve své podstatě nesmyslná. Přiznáme-li něčemu právo na rovnou existenci a normalizujeme-li to, být jen soukromě, pak nám rázem chybí skutečný argument, proč a jak bránit bujení takového fenoménu v jakékoli formě a intenzitě, včetně státní podpory. Je to tedy omyl hned v samotném základu, jenže jít ke kořenu věci si dnes nikdo netroufne, protože žádný konzervativce nechce být vyřazen z veřejné debaty jako ten, kdo už „překročil hranici“. Konzervativci? Jsou to jen liberálové, kteří trochu mentálně zaostávají za dobou a progresivci je tahají za sebou na provázku jako dřevěného kačera, který se občas postaví na hlavu, občas mu zadrhnou kolečka, ale v zásadě drží směr.

Kulturní válka se vede ve filmech, seriálech, dokumentech – ať už v České televizi, Netflixu nebo HBO. Jsem vždy upřímně dojat, když slyším opovrhlivé odsouzení „propagandistické, vládní, neobjektivní ČT“, aby vzápětí ti samí lidé ujišťovali, že oni ČT nepotřebují, neboť sledují Netflix, kde jsou ty skutečně zábavné, kvalitní a výpravné americké seriály a filmy. Ve skutečnosti jde tedy o lidi už dávno převychované ke globálnímu myšlení, ke světoobčanství, k atlantismu, a nějakou Českou televizi k tomu vůbec nepotřebují – jsou už totiž ideově mnohem dál a pevnější.

Oblíbené figury nácků mají v tvůrčí fantazii svou pevnou škatulku. Většinou to bývají tupí

svalovci vyholeného typu, tetování, znající jen posilovnu, alkohol a zločin. Moc jim to nemyslí, ale rádi se rvou. „Zasraní náckové“, drtí mezi zuby Jiří Bartoška jako detektiv. Cítíme, že tady končí veškerá legrace. Náckové všechno a všechny nenávidí, ale vlastně ani pořádně nevědí proč. Jsou tedy velmi nebezpeční. Poslední dobou se ale objevují i jiné typy. V kriminálním seriálu odkudsi z Ostravy je náckem poměrně neškodně vyhlížející teenager, do kterého by nikdo neřekl, že má v pokojíku portrét vůdce a ve skříni pušku, s níž hodlá vyhlazovat ukrajinské dělníky a žáky pomocných škol. Poselství je zřejmé: pozor, nácek se může ukrývat i ve zcela nenápadném člověku a náckovství může být zdánlivě bezpříznakové (aneb Hitler v nás).

Další kategorií jsou dezorientovaní. Je to člověk v zásadě nevinný, nezkušený, jen chybný pod určitým vlivem okolí, okolností či autoritářské výchovy. Drobnou nepříjemnou zkušenost s příslušníky nějaké menšiny si chybně zobecní a začne trpět falešnými pocity, které mohou vést až k nenávisti a dokonce přerůst v závadové jednání. Takový člověk ale není vinen v pravém slova smyslu, není ztracen pro moderní společnost, může být vzat na milost – napraví se, prozře, je-li mu to umožněno a je-li moudrou autoritou usměrněn. Nezřídká je napraven tehdy, když pozná laskavého představitele menšiny, spřátelí se s ním, zamiluje se do něj, a prozře – pochopí, v jakých nesmyslných předsudcích dosud žil.

Tvůrci seriálu České televize **Rapl** charakterizují hlavního hrdinu majora Kuneše sloganem „drsnější než on jsou jen Krušné hory“.

Drsňák Kuneš právě trestá ponižujícím obřadem řidiče z ústeckého dopravního podniku, kteří uráželi dvě mladé muslimky. Těm nejprve zabil strýčka český terorista, aby se zmocnil prosperující kebabárny, a potom byly vydány na pospas zakomplexovaným rasistům.

Vděčné dívky se o svého zachránce začnou nezištně starat. Však péči potřebuje. Jako typický současný hrdina vede *Rap* ostentativně neuspořádaný život. Sám herec Čermák k druhé řadě seriálu říká: „Kuneš je ještě svéráznější než dříve, ale zároveň je i humornější. Také výrazně zchudl, nemá už drahé auto, je na něj vypsaná exekuce. Má alergii na plíseň. Nemá žádný poměr a vztah s dcerou se mu příliš nedaří. Dalo by se říct, že je to takový běžný český otec.“

Yasmine a Hayed připraví osamělému Kunešovi štědrovečerní oslavu, ač je to pro ně nepochopitelný rituál. Nechybí kapr se salátem, rozzářený stromek, koledy ani Gott v televizi. Na muslimkách je znát, jak divná jim připadá tahle tradice, a scéna je pojata s takovým důrazem na kýčovitost, až se český divák skoro zastydí, z jaké kultury to vlastně pochází.

„Vy si nedáte?“, ptá se Kuneš, nešťastně hledíc na kapra. Je na něm vidět, že by si dal raději nějakou středomořskou specialitu.

„Ne... nám tahle ryba připadá taková... nechutná,“ odpovídá rozpačitě Hayed, ale obě dívky se překonávají ve vstřícných úsměvech, aby se nedotkly citů svého ochránce. Jaký to kontrast proti obvyklé české xenofobii a netoleranci.

Ač Kuneš již dříve deklaroval, že tyhle svátky neslaví, obětavé muslimky přiměly cynického hrdinu, drsného skoro jako Krušné hory, aby pro jednu – s těžko skrývaným odporem – uctil české Vánoce.

Učme se na sebe dívat správnýma, tedy cizíma očima.

Toto dočasné pokřivení charakteru může být způsobeno rodinou – tedy patriarchálním útlakem, oblíbenou negativní postavou, otcem, ztělesňujícím cosi překonaného, podezřelého, despotického z fundamentu své životní role (**autoritářská**, tedy fašistická osobnost). Svou vinu nesou i negativní vzory z minulosti, nevhodná literatura, dezinformační média a populističtí politici. To jsou skuteční viníci. Člověk sám o sobě je z podstaty tvor laskavý, připravený sbratřit se a spájit s jakýmkoli jiným tvorem. V genech si děcko nenese nic, vše je jen otázka laskavého vedení a bezpečného prostředí, v němž mu nikdo doma, ve škole ani na internetu nemate hlavu přebytečnými informacemi, které by vedly k přemýšlení či dokonce k pochybám.

Toxickým prostředím v seriálu či filmu je často venkov, v kontrastu se světovostí (**multikulturalismus**, diverzita, globalizace, nevázanost) velkoměsta. Nabízí se otázka, jaké asi tvůrci těchto agitek měli dětství, z jakých osobních traumat vyvěrá jejich potřeba deformovat myšlení normálních lidí. Z jakého prostředí pocházejí, s kým si vyřizují účty. Vždyť kolik z nich přišlo na městské katedry právě z těch poměrů, které tak obsesivně řeší. Možná je to jen jejich svět, do kterého nám nic není, ale do kterého nás neustále vtahují v rámci své osobní psychoterapie.

Typické v jejich podání je, že „slušný člověk“ nemůže být skutečně slušný. Projevuje-li se někdo navenek spořádaně, hovoří o morálce apod., zpravidla má nějakou třináctou komnatu, někoho ve sklepe zavírá, znásilňuje dceru nebo je sadistický k dětem a ženě. Všechno, co nějak zavání řádem, v čem lidé žili po tisíce let, co přineslo Evropanovi vzestup, civilizaci, kulturu a vládu nad světem, je vnímáno jako de facto nepochopitelné, rigidní, nebezpečné, překonané a hloupé. Takový člověk může být v nejlepším případě směšný, dokonce roztomile zaostálý (převaha shovívavých), ale nikdy není pozitivní postavou v ryzím slova smyslu. V lepším případě je to nepoužitelný dinosaur, v horším skrytě nebezpečný démon.

Tohle není jen klasická dekadence zanikající civilizace – to už je vyprázdněná nuda, otravná póza bez obsahu. Progresivističtí bojovníci nemají čím šokovat, jejich provokace už nikoho neruší. Je to jen unavená, trapná rutina. A právě tahle vyčpělost dokonale ukazuje, jak zoufalí a sterilní jsou dnešní koryfeje – od těch politických až po kulturní tvůrce, kteří jim dodávají ideologický software k legitimizaci rozkládání a rozkrádání všeho, co z Evropy dělalo Evropu. Změna nemůže přijít jen shora nebo zdola. Musí se zrodit uvnitř – ze způsobu myšlení, předávání informací a sdílených hodnot. Právě z těchto věcí vyrůstají naše instinkty a reflexy v okamžicích krize. A tyhle mechanismy se dnes netvoří doma u rodinného stolu, ani hlavně ve škole, jak se mylně traduje, ale hlavně při nekonečném vstřebávání popkultury. Zábava se stala hlavní školou života. Divák sice zdánlivě „volí“, co sleduje, ale ve skutečnosti dostává pořád totéž. Odchylky se netolerují

Typické pro liberály je též předstírání naprostého nepochopení oponentních pocitů a požadavků, bez jakékoli skutečné debaty, argumentace či zdůvodňování. Vše je skryto v nejbanálnějším konstatování: „Žijeme přece v jedenadvacátém století“, jímž je dialog ukončen dříve, než začal. Zjevná je sympatie současných kočovných umělců ke všem možným defektním lidem a skupinám, pod děsivým heslem „Nic lidského nám není cizí“.

Podceňovat sílu této propagandy by byla fatální chyba. Tohle není žádná improvizace – je to výsledek tisícileté zkušenosti atlantického hada, který svou manipulaci vypiloval k dokonalosti. Dnes většina z nás ani neví, že žijeme v cizím příběhu, díváme se na svět cizíma očima a v našich legendách zní cizí poselství. Už nejde o to, jaké informace dostáváme – oni ovládli samotný způsob našeho myšlení, pozice, z nichž si informace interpretujeme. A to je ta nejrafinovanější metoda k nevyvratitelnému zotročení lidí.